

have udtalt sig, ialtfald i en noget modificeret Form, da skal jeg med Hensyn til den Begrundelse, der blev givet af den ene af de ærede Forslagsstillere, tillade mig at gjøre tvende Hovedbemærkninger. Den første er den, at det ærede Medlem ikke udtrykte sig fuldkomment correct, naar han sagde, at det nuværende Standpunkt er det, at det staaer enhver Embedsmand, som bliver affædiget under Henvisning til Pensionstovenes henholdsvis § 6 og § 8, frit for at faae Spørgsmaalet, om han har mistet sin Pensionret efter Pensionstoven, prøvet ved Domstolene. De Autoriteter, som det ærede Medlem anførte, vare alle fuldkomne rigtig anførte, og naar det ærede Medlem tog mig med, saa vedstaaer jeg aldeles de Ord, som jeg udtalte ved denne Sags 1ste Behandling, at jeg anseer den citerede Høiesteretsafgjørelse af 1862 for i enhver Henseende fuldstændig correct. Men deraf følger ikke, at det efter den nugældende Lovgivning kan siges at staae enhver Embedsmand, der affædiges under de nævnte Omstændigheder, frit for at henvende sig til Domstolene. Det staaer ham nemlig kun frit for under en vis Forudsætning, og det er den, at den lovgivende Magt ikke afgjør Sagen, førend endelig Dom er falden. Naar det ærede Medlem paany vil henvende sin Opmærksomhed paa Udtrykkene i Pensionstovenes Bestemmelser, saa vil han finde, at disse Udtryk ligefrem udtale, at naar en Embedsmand har gjort sig skyldig i Misligheder af en vis Vesslæfthed, saa bestemmes hans Pension ved Lov. Det vil altsaa sees, at det herved er henviist til den lovgivende Magts Afgjørelse, hvilken Pension Embedsmanden i et saadant Tilfælde skal have. Dette er jo ogsaa mange Gange kommet til Anvendelse, idet der har foreligget den lovgivende Magt ikke saa faa Lovforslag om særegne Pensioner af denne Art, udenat Rigsdagen, saavidt mig bekendt, nogensinde har spurgt om, hvorvidt den vedkommende Embedsmand kunde have ifinde at gjøre Spørgsmaalet om sin Pensionret til Gjenstand for Paakjendelse ved Dom-

stolene; den har uden videre vedtaget, forkastet eller forandret de Lovforslag, der ere blevne den forelagte af Regjeringen. Jeg troer altsaa, at det ærede Medlems Fremstilling af den nuværende Retstilstand nødvendigvis maa modificeres derhen, at, forsaavidt der ikke beslattes anderledes af den lovgivende Magt, saa vil den vedkommende Embedsmand i det enkelte Tilfælde kunne faae det nævnte Spørgsmaal afgjort ved Domstolene. I den ene Sag af denne Art, der er bleven paakjendt ved disse, var det jo netop saa, at Regjeringen, paa Grund af, at den i det da foreliggende Tilfælde fandt, at der kunde være Grund til at lade det Spørgsmaal afgjøre ved Domstolene, om Vedkommende havde gjort sig skyldig i saadanne Misligheder som de omhandlede, undlod at indbringe noget Forslag om den Paagjældendes Pension for den lovgivende Magt, hvad der jo havde staaet fuldkomment i dens Haand og ligget indenfor dens Omraade. Dette var den første Hovedbemærkning, jeg vilde tillade mig at fremsætte, med Hensyn til Forslaget under Nr. 2. — Den anden Hovedbemærkning gaar ud paa Følgende. Jeg maa med det ærede Medlem (Niær) være fuldkomment enig i, at, hvor Spørgsmaalet dreier sig om visse factiske Forhold, altsaa om, hvorvidt en Mand har begaaet en eller anden Brøde eller ladet sig komme et eller andet Forhold til Last, der afgive Domstolene i Almindelighed det sikreste Middel til at faae dette Spørgsmaal prøvet og afgjort. Men i de Forhold, hvorom der her er Tale, er det, som allerede af det ærede 7de kongevalgte Medlem (Ussing) bemærket, kun i de allersjældneste Tilfælde, at det factiske i Sagen er tvivlsomt. Det undrede mig, at den ærede Ordfører for Forslaget under Nr. 2, da han sidst havde Ordet, tog saa lidt Hensyn til Hovedindholdet af det Foredrag, der blev holdt af det nævnte kongevalgte Medlem, at han ganske forbigik den vigtige Betragtning, som dette ærede Medlem havde fremsført, at det vel med Hensyn til det factiske